

Sofre, sofre, eixufre(ALDC, II, 288. El *sofre* per a ensofrar la vinya)

El llatí SŪLPHURE ha donat *sofre* a la major part del domini lingüístic, a través de l'etapa *s[ow]fre, amb labialització en [u] de la -l- que es troba entre dues labials, [o] i [f], i la seva ulterior absorció en la [o] precedent; aquesta [o] es tanca en [u] en rossellonès d'acord amb la llei fonètica de tancament d'aquesta vocal (veg. *m[o]sca* > *m[u]sca*, *ag[o]st* > *ag[u]st*, etc.); tant *sufre* -que ja es troba en el

Curial- com *eixufre*, de parlars ribagorçans, deuen la seva [u] al contacte amb l'aragonès (*xufre*, [θ]ufre, a[θ]ufre); *eixufre* presenta una palatalització de la s- que trobem també en el port. *enxofre*. Els derivats cultes mantenen la u del llatí (*sulfat*, *ensulfatar*, *sulfúric*, *sulfurar-se* 'encendre's d'ira').

